

eller en Deel af et saadant System, saa har jeg troet, at den Deel af det, som Regjeringen har meent var den rigtige at begynde med, ogsaa i fuld Maade er det. Skulde man begynde med en Deel af Ost-Længdebauen, som Andre have meent, hvor skulde man da begynde, og hvor skulde man ende, og hvor skulde man lægge den? Meningerne om, hvor Banen skulde ligge, ere høist forskjellige. Jeg holder her i min Haand fire Smaabøger med Forslag til Baner i Jylland, der alle gaae ud paa en særskilt Beliggenhed og alle anføre meget gode Grunde for, at den Bane, der foreslaaes, er den ene rigtige; men til nogen Klarhed og Bestemthed i denne Sag er man langt fra endnu ikke kommen. Af alle Baner, som have været omtalte og foreslaaede, har jeg været meest bange for en Længdebane midt i Jylland, med Arme til de forskjellige Sider. En saadan Bane er som et Træ med sine Grene; men Grenene ville trænge Saften ud til Stammen, og med Stammen gaaer den til Roden, og Roden stader i Hamborg. En saadan Bane vilde adskille Jylland istedetfor at sammenknytte det. Alt vilde drive mod Syd. En saadan Bane vilde mindst kunne rendere sig, idet Sidebaner, der ofte ende sig i mindre Byer eller i mindre befolkede Egne, umuligt kunne bære sig, ligesaa lidt her i Landet, som de have kunnet det noget andet Sted, og Hovedbanen maatte da altid tilflyde Betydeligt til disse Sidebaner, hvorved det hele System ikke vilde kunne bæres. En saadan Bane vilde med alle sine Arme udgjøre en meget større Strækning end en Bane, der snoede sig omkring Landets forskellige Dele og sammenholdt disse.

Jeg maa gjentagende anbefale det foreliggende Lovforslag til Antagelse af dette Thing. Jeg vil navnlig henvende min Anbefaling til den høitagtede Mand, som vi med saa megen Glæde saalænge have seet som Folkerepræsentant iblandt os, og som har været Modstander af det foreliggende Lovforslag, og bede ham betænke, om man bør støde et saadant Tilbud fra Regjeringen fra sig og derved berøve en stor og betydelig Deel af Jylland et Middel til dets Opkomst og Udvikling og mange gode

Kræfters Opblivelse. Jeg vil henvende mig til de Mænd her i Salen, som fortrinsviis kalde sig Bondens Venner, og gjøre dem opmærksom paa, at der ogsaa er Bønder i Jylland, og at der navnlig i de Egne, hvor Banen vil komme til at gaae efter Lovforslaget, er en Bondestand, som mere end nogen anden trænger til at fremhjælpes ved et saa mægtigt Communicationsmiddel, og for hvem det vilde være en særdeles Velgjerning at modtage et saadant Middel til Fremhjælpsningen af alle gode Kræfter. Jeg vil henvende mig til de Mænd, som have ønsket og have havt et Haab om snart at faae en Jernbane i de Egne, som de repræsentere, og bede dem ikke at være flinshye paa de Egne, som snarere faae dette Gode. Der kommer vistnok ogsaa, og det om ikke lang Tid, Forslag om Jernbane til deres Egne, og da haabe vi, at dette med Velvillighed vil blive modtaget af Folkets Repræsentanter. Jeg vil i Særdeleshed henvende mig til dem, som staae upartiske og uberørte af locale Interesser her i Salen, og bede dem om en gunstig Afstemning, der kan bringe et gunstigt Resultat for denne for den Egn, som jeg repræsenterer, saa vigtige Sag. Hermed skal jeg paa det Barmeste anbefale Sagen.

B. Christensen: Jeg havde ikke tænkt paa at ville tage Ordet i denne, som jeg formener, noksom debatterede Sag; men den specielle Henvendelse, som den ærede sidste Taler med saamegen Varme rettede til flere af dem, der ere Modstandere af Loven, gjør, at jeg dog idetmindste vil sige saa meget, at jeg maa tilstaae, at det har været mig en stor Betsligelse med Hensyn til det Net, jeg agter at afgive imod Loven, at høre, at en saa varm Ven af Regjeringens Forslag og en saa indsigtfuld Mand som det ærede Medlem ikke har havt Andet at sige for Loven, eller Andet at erindre imod vort Net end det, han har fremsørt. Jeg finder mig derfor ikke foranlediget til at forandre min Stemme.

Krag: Naar jeg afholder mig fra at afgive min Stemme over dette Forslag, skal jeg tillade mig at begrunde det. Jeg kan nemlig ikke give min Stemme til den projec-